

ROŽA GASTON

ROMANSA

u Budimpešti

Prevela Ana Anastasijević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Naziv originala:
Rozsa Gaston
BUDAPEST ROMANCE

Copyright © 2014 by Rozsa Gaston
All rights reserved.

This edition published by arrangement with Susan Schulman Literary
Agency, New York

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02522-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

*Biliju,
dečaku koga nisam poznavala, ali bih volela da jesam.
Neizmerno mi je drago što sam upoznala čoveka.*

PRVO POGLAVLJE

ZDRAVO

Kako je mogla da ne primeti da je primećena? Plutajući u bazenu termalnog kupatila u spa hotelu u Budimpešti, Keti je diskretno posmatrala snažnog plavog muškarca koji se brčkao u susednom bazenu.

Tokom prethodnih nekoliko dana, on je više puta gledao u njenom pravcu.

Prethodnih mesec dana oplakivala je smrt svog oca i nije bila u stanju da se zanima za suprotni pol. Međutim, još prve večeri u bazenima, pažnju joj je privukla muškarčeva tršava plava kosa; a onda joj je pogled odlutao niz njegova ramena do snažnih grudi. Bela Dunai bi joj oprostio, znala je.

U tom trenutku čovek podiže glavu i pogleda pravo u nju. Odmah se napravila kao da posmatra sat na zidu iza njega. Nadala se da je dovoljno daleko da ne primeti kako je pocrvenela. Želela je da prođe kao neka prefinjena evropska žena dok boravi u Mađarskoj.

Ali evo je sada, crveni kao učenica pred nepoznatim čovekom, na trenutak potpuno nesvesna da joj je otac umro.

Sledeće večeri u kupatilu, Ketu se trudila da na licu zadrži hladan izraz dok je posmatrala prostoriju.

Plavi muškarac ponovo je bio tu. Pazeći da ne gleda u njegovom pravcu, iskosa je primetila da je blizu grupe ljudi koji igraju šah u vodi. Sedeo je na ivici bazena, lenjo klataći nogama, i posmatrao njihovu igru. Pogled joj skrenu na njegove noge i prvo što joj je palo na pamet behu hrastova debla.

Pretvarajući se da ga nije videla, sanjivo se zagledala u drugom pravcu. Da li je osetila pogled plavog muškarca na sebi? Izduživši vrat, ona izbacila bradu, nadajući se da barem malo liči na svoju omiljenu filmsku glumicu, Odri Hepbern.

Htela je da zna da li je on posmatra. Ponovo se pretvarajući da gleda u sat na zidu iza njega, ona podiže obrvu kao da je shvatila da treba da pođe na važan sastanak. A nije trebalo.

Čovek je gledao pravo u nju.

Ketu sasvim izgubi pribranost. Skupljajući ostatke staloženosti, polako je ustala iz bazena i nestala u ženskoj svlačionici. Kako je mogla da zadrži dostojanstveno jutarnje držanje, kad je ometa jedan plavokosi medved od čoveka?

Ni gore u svojoj sobi nije imala mira. Telo joj se zagrejalno u termalnom kupatilu, pa je izašla na balkon, gde ju je svež noćni vazduh rashladio. Ali i nešto drugo. Duh njenog oca gurkao ju je dok se naslanjala na ogradu.

Koga ti zavaravaš, ćerkice? Iako oplakuješ moju smrt, neko ko želi da te upozna, sad te posmatra. Pusti ga.

Tata, došla sam ovde da sredim tvoje poslove, a ne da upoznam nekoga. To je potpuno neprimereno.

Pusti da ti se dogodi život, Katika. Nemoj da bežiš od njega. Davno, pre mnogo godina, nisam mogao da ne primetim tvoju majku. Zahvaljujući tome što je i ona pogledala mene, ti si sada ovde.

Keti pobeže unutra i zavuče se u krevet. Te noći sanjala je da je zlatni medved juri po šumi. Prvo je bežala od njega – polako. A onda mu je dozvolila da je uhvati. Umesto da je pojede, on ju je strasno poljubio. Bio je to dug san. Kad se sledećeg jutra probudila, osećala se okrepljeno i imala je plan.

Te večeri smestila se u srednji od tri velika bazena i zatvorila oči. I onda joj se u sećanje vrati san od prošle noći. Kad je otvorila oči, ona pogleda u pravcu sata. Tačno ispod njega, plavi muškarac uhvati njen pogled.

Ona zadrhta, a onda zabaci kosu.

Krajičkom oka posmatrala ga je kako izlazi iz bazena i otresa se kao ogroman zlatni retriever, a onda okrete glavu, jer nije uspela da se ne nasmeši zbog tog prizora.

Sledeće čega je bila svesna bilo je da se on nalazi na ivici bazena pored nje. Čučnuo je, naslonivši mišićave ruke na lepo izvajana kolena prekrivena zlatnim dlakama.

„Zdravo. Video sam te iz susednog bazena. Ja sam Jan.“ Imao je čudan naglasak. „Iz Holandije“, dodade.

Okrenula se licem prema njemu. Zurio je netremice pravo u nju plavozelenim očima. Telo joj obli toplina. Primorala je sebe da ne pocrveni.

„Zdravo“, odgovori oprezno.

„Ne bih da ti smetam, ali nisam mogao da te ne primetim. Govoriš li engleski?“

„Ponekad“, odgovori ona, smešeći se tajanstveno, ali ne otkrivajući zube. Zašto bi potpunog stranca zaslepila čudesima američke stomatologije?

„Odlično. Kojim jezikom govoriš u drugim prilikama?“ Bio je pronicljiv, iako mu engleski nije bio maternji jezik.

„Zavisi. Kad sam raspoložena, govorim engleski; kad nisam, uopšte ne govorim“, odgovori ona vragolasto.

„Ah, Amerikanka si.“ On se nasmeši, a njegov široki osmeh otkri delo podjednako impresivne holandske stomatologije. „Odakle?“

„Iz Njujorka“, odgovori ona.

„Svi kažu da je Njujork divan. Nikad nisam bio tamo. Šta te je dovelo u Budimpeštu?“

„Duga priča.“ Ona zastade. Koliko da saopšti, a koliko da zadrži za sebe? „Ali kad već pitaš, otac mi je umro, pa sam došla da uredim njegove poslove.“

On se namršti. „Izvini, šta misliš pod tim da urediš njegove poslove?“

„Bio je Mađar i došla sam da se pobrinem za njegovu imovinu.“

„Ti si dobra ćerka.“

„Hvala. Nisam dobro poznavala oca; odgajili su me majčini roditelji.“ *Zašto ovo pričam potpunom strancu?* Bilo je nečega u otvorenom osmehu tog Holanđanina zbog čega se osećala sigurno.

„Majka ti je bila Amerikanka?“, upita Jan.

„Jeste. Bila je *prava* Amerikanka. A otac mi je bio *pravi* Mađar. Razumela sam ga još manje od majke, a ona ga uopšte nije razumela.“ Mogla je da oseti kako joj se uglovi usana razvlače u smeh. Isti onaj koji bi joj uvek izmamila pomisao na roditelje zajedno.

„Ipak, razumela ga je dovoljno da se zaljubi u njega.“ Izgledao je vrlo ozbiljno, kao profesor matematike dok proučava jednačinu.

„Kako to znaš?“

„Izgledaš kao ćerka majke i oca koji su bili iskreno i duboko zaljubljeni jedno u drugo.“

„To je originalni kompliment.“ Bila je zadivljena. Iako je izgledao kao medved, bio je vrlo suptilan. „Hvala ti, iako nemam pojma šta si time mislio.“

„Biću iskren.“ Holanđaninove oči su svetlucale. „Ni ja nemam pojma šta sam time mislio.“

„Hvala ti na iskrenosti“, nasmeja se ona.

„Smem li da pitam kako se zoveš?“, upita on.

„Keti“, odgovori ona.

„Keti“, ponovi on za njom. „Keti“, reče opet, posmatrajući je u toplom bazenu. „Da li bi htela da...“

Razglas zakrča i prodoran muški glas prekinu mir u termalnom kupatilu. „Keti Dunai, molim vas da se javite na recepciju. Keti Dunai, molim vas da odmah dođete na recepciju.“

Ona pogleda Jana, zatečena. Vrlo malo ljudi znalo je da je ovde.

„Moram da idem“, reče ona.

„Vратиćeš se posle?“, upita Jan.

„Ne. Mislim, ne znam. Verovatno ne.“ Požurila je prema stepenicama koje vode iz bazena. Zašto bi joj bilo ko slao poruku?

„Uživao sam u razgovoru s tobom.“

„I ja. Sigurna sam da ćemo se još sretati“, rekla je odsutno, oblačeći bademantil.

„Biću sutra na bazenu u isto ovo vreme. Nadam se da ćemo se tada videti.“

„Sad moram da idem. Doviđenja“, dobaci ona preko ramena dok je žurila prema ženskoj svlačionici.

Gore na recepciji, hotelski službenik predade joj koverat. Otvorivši ga, videla je hitnu poruku jedine osobe koju je poznavala u Budimpešti.

Kristof Nađ pohađao je Poslovnu školu Univerziteta Kolumbija kad je Keti tamo studirala. Sreli su se na absolventskoj večeri mnogo godina ranije i povremeno bili u kontaktu putem imejla. Oboje su imali koristi od tog kontakta: on iz poslovnih razloga, jer je ona u to vreme radila za veliku firmu s Vol strita, a ona iz privatnih, jer je nameravala da jednog dana poseti očevu otadžbinu, a nije poznavala nikoga u prestonici.

Sad joj je pomagao da se izbori sa svom dokumentacijom i zvaničnim formularima za penziju njenog pokojnog oca. Kristof je za nju bio izvor praktičnih informacija, kao i dragoceni prevodilac, a ona mu je zauzvrat dala podatke za kontakt s američkim investitorima. Bio je usred kupovine privatizovanih kompanija u Mađarskoj koje su prethodno bile u vlasništvu države.

Poruka je glasila: „Kati, pozovi me odmah. Planovi su se promenili. Kristof.“

Požurila je u svoju sobu i okrenula njegov broj.

Kristof se javio posle drugog zvona. „Kati, nešto je iskrsllo. Moraću da odem poslom u Beč u četvrtak. Trebalo bi da se vidimo sutra umesto kasnije ove nedelje, kako bih ti dao sve potrebne informacije za sastanak u penzionom fondu u petak.“

„Hvala što si mi javio. Planirala sam da sutra posetim nekoliko muzeja, ali ću to odložiti za kraj nedelje. Kad i gde hoćeš da se nađemo?“

„Možeš li da dođeš u *Žerbo* sutra oko jedanaest pre podne? Preveo sam ti sva dokumenta i mogu da ti kažem kom notararu da ih

odneseš. Ako budem imao vremena, možda možemo i zajedno da odemo.“

„Odlično, a gde je *Žerbo*?“ upita ona, prepoznavši ime najelegantnijeg kafea u Budimpešti iz turističkih vodiča koje je pročitala. Kristof ima izuzetan ukus.

„Na Trgu Verešmarti, u centru Pešte. Uzmi taksi od hotela, vozač će znati gde je. Mogla bi da odeš i peške, ali bilo bi ti potrebno oko pola sata; mogla bi da se izgubiš.“

„Hvala, Kristofe. Videćemo se sutra oko jedanaest.“ Bila je srećna što ima prijatelja koji može da joj pomogne da završi očeve poslove. A želela je i da se Kristofova situacija popravi. One večeri kad je stigla, rekao joj je da su se on i njegova žena razveli prošle godine.

Sledećeg jutra u petnaest do jedanaest, Ketii je zamolila recepcionera da joj pozove taksi do *Žerboa*. Noseći crvenu kožnu dizajnersku akten-tašnu, uskočila je u taksi i spustila prozor da dim cigarete, koji je i dalje lebdeo na zadnjem sedištu, izađe napolje.

Običaji u Mađarskoj nisu bili ni nalik na američke, ni dobri ni loši. Volela je činjenicu da je skoro svuda dozvoljeno uvoditi pse – u restorane, na aerodrome, u kafiće i prodavnice. Čašica palinke, mađarske ljute rakije, uz prepodnevnu kafu? Što da ne? Pušenje je, takođe, bilo dozvoljeno skoro svuda, što joj se nije mnogo dopadalo.

Izbacivši glavu kroz prozor da udahne malo svežeg vazduha, primetila je visokog čoveka sa širokim ramenima ispred sebe. Hođao je odlučno, s kožnim rancem na leđima. Žmarci je prožeše kad je prepoznala Holanđanina od prethodne večeri.

Dok je taksi polazio, Ketii brzo uvuče glavu unutra, ali ju je Jan već video. Licem mu se razli širok osmeh i on podiže ruku da joj

mahne. Ona klimnu glavom u znak pozdrava, a zatim se okrenu, usredsredivši se na sastanak s Kristofom.

Za nekoliko minuta bila je na ulazu u *Žerbo*, u srcu Budimpešte. Otvorila je dvostruka vrata sa zlatnim listovima i pogledom potražila prijatelja. Zaslepljena elegantnim enterijerom s romanskim lukovima i belim mermernim šankovima, konačno ga je ugledala kako sedi pored prozora, za stolom od zelenog mermera, lica obasjanog suncem.

Posmatrala je Kristofa nekoliko trenutaka. Smeđa kosa bila mu je moderno kratko podšišana i izgledao je elegantno u tamnosivom italijanskom odelu. Bio je poletno zgodan čovek četrdesetih godina, ali je polet nestao iz njegove pojave. Sunčevi zraci na njegovom licu otkrivali su umor i prazninu koji nisu išli uz uspešnog, odvažnog kapitalistu kakav je bio.

Odbacivši te misli, ona požuri prema njemu.

„Dobro jutro“, pozdravi ga. „Drago mi je što si izabrao ovo mesto. Divno je.“

„Čekaj da probaš toplu čokoladu, sasvim ćeš zaboraviti na dekor.“ Kristof ustade, uze joj ruku i poljubi je dok je sedala.

Dopadala joj se tradicionalna otmenost mnogih mađarskih običaja. Gestovi kao što je ljubljenje ruke bili su jedan od razloga što je njen otac Mađar općinio majku Amerikanku ubrzo pošto su se upoznali. Ketu je mogla da razume zašto.

„Spremio sam ti dokumenta za sastanak u petak u penzionom fondu“, nastavi Kristof. „Sve je prevedeno, ali moraćeš da ih potpišeš pred specijalnim notarom za zvanična dokumenta. Tu imaš i ime i adresu jednog koji radi u blizini.“

„Ići ćeš sa mnom?“

„Nisam siguran. Zvaće me iz kancelarije u narednih dvadesetak minuta da mi kažu da li moram da vodim potencijalnog investitora na ručak. Sve zavisi od toga da li će stići na let u jedanaest iz Milana. Ako ne stigne, odvešću te ja. Spremio sam ti sve što je potrebno u slučaju da ne mogu da pođem s tobom.“

„Mnogo si mi pomogao. Hvala ti.“

Kristof je platio četiri sata prevodilačkog rada za nju. Nabavio je neophodne formulare za dobijanje očeve penzije i popunio ih na mađarskom, što ona sama ne bi mogla. Bio je neverovatan. Zašto onda nije bila zadivljena?

Možda zato što je svaki Kristofov potez bio podređen poslu. Klijenti su mu bili dobrostojeći međunarodni poslovni ljudi zainteresovani da kupe nedavno otvorene privatne fabrike u Mađarskoj. Napravili su od njega bogatog čoveka, iako mu je zato život svakodnevno zavisio od njihovih rasporeda i kaprica.

Keti je znala mnogo o radu za veći procenat. Radila je povremeno u kadrovskoj službi za privatne klijente u jednoj od najuglednijih firmi na Volstritu u Njujorku. Bogati smatraju da imaju pravo da se predomisle kad god im padne na pamet. Svako ko radi za njih ili upravlja njihovom imovinom mora da se povinuje njihovim hirovima ili rizikuje da izgubi posao.

A ona nije htela da bude u vezi sa čovekom koji mora da proveri govornu poštu ili zove kancelariju svakih deset minuta. I bila je sigurna da se to nije dopadalo ni njegovoj bivšoj ženi. Posmatrala je Kristofa kako proverava poruke na mobilnom telefonu. Trebalo bi da bude uzbuđena što je u društvu međunarodnog finansijera u najelegantnijem kafeu u Budimpešti. Zašto joj je onda bilo dosadno? Misli su joj lutale dok je on odgovarao na poruke.

Janovo lice lebdelo joj je pred očima. Telo joj se zateglo kad se setila njegovog obećanja da će biti na bazenu posle šest tog popodneva. I da će je čekati.

Završiće posao s notarom i kupiće poklone rođacima i prijateljima koji su joj pomogli da pregrmi poslednjih godinu i po dana očeve bolesti, a onda će možda otići na bazen posle šest. Možda.

„Kati“, Kristofov glas probi se kroz njene misli. „Da li si me čula?“

„Izvini. Šta si rekao?“

„Rekao sam da kad te u penzionom fondu budu pitali kako hoćeš da se transakcija izvrši, reci da želiš da se to završi međubankarskim transferom. To znači da će prebaciti sredstva direktno na tvoj račun u Njujorku. Nećeš morati da nosiš mnogo novca sa sobom, a dobićeš i povoljniji kurs.“

„Hvala ti, Kristofe, uradiću tako.“

„A sad mi kaži o čemu si razmišljala. Upoznala si ovde nekog zgodnog stranca?“ On ju je samo zadirkivao, ali njoj se činilo da je vidovit.

„Ja... ja...“ Keti pokuša da sakrije da je pocrvenela, pa prinese toplu čokoladu ustima i otpi gutljaj.

Utom zazvoni Kristofov telefon, pa on podiže prst dok ga je uzimao da se javi.

Osetila je iracionalnu potrebu da ga pljesne po ruci. „Budi ovde sada“, bila je jedna od omiljenih izreka njenog oca. Kako je samo bio u pravu.

„Halo... Da, ja sam... Jeste? Gde je sada? U redu... U redu... U pola jedan u *Gundelu*, u redu.“ Keti je prepoznala ime jednog od najboljih restorana u Budimpešti. Kristof ju je odveo tamo na večeru kad je stigla, pre nedelju dana. „Da li je sto rezervisan? Odlično, biću tamo.“ On završi razgovor.

Keti se pribrala i zagledala kroz prozor. Sad se okrenula prema Kristofu, osmehnuvši se saosećajno. Zaista je srela zgodnog stranca, ali rešila je da u tom trenutku ne podeli tu činjenicu sa svojim prijateljem biznismenom. Nije imala šta da mu kaže, bar ne još; zato je odlučila da sve zadrži za sebe.

„Moram da se nađem s potencijalnim investitorom iz Milana. Na putu je ovamo i moram da završim posao s njim danas dok još imam njegovu pažnju. Žao mi je, Kati. Misliš li da ćeš moći sve sama da završiš kod notara?“

„Ne brini, Kristofe.“ Ona odmahnu glavom. „Snaći ću se. Samo mi nacrtaj mapu kako da stignem tamo.“ Ona mu pruži papirni salvet.

Kristof izvadi elegantno crno-zlatno nalivpero i nagnu se nad salvetom.

Keti se namršti. Bogati ljudi izgledali su mnogo rastrojenije od ostatka čovečanstva. Činilo se da najveći deo vremena provode razgovarajući telefonom sa svojim asistentkinjama i leteći po svetu. Uvek su bili rasprodati. Da li su uopšte mogli da provedu čak i najkraće kvalitetno vreme s najbližima? Možda je u tome problem. Oni završe brinući najviše o poslu, a na kraju većina njihovih veza i postanu poslovne, a ne lične.

Kristof će pre ili kasnije naći devojkicu, ali Keti neće biti ta žena. Ona će se vratiti u Njujork za manje od nedelju dana, a dotad je važno samo da sredi očevu penziju i uživa u Budimpešti dok čeka da se taj proces završi.

Misli joj odlutaše na prethodno veče. Holanđanin ju je veoma intenzivno posmatrao dok su razgovarali o svojim očevima. Uživala je i u razgovoru i u Janovoj pažnji, za razliku od vremena koje je provela s ovim čovekom koji sad sedi preko puta.

Kristof je završio crtanje mape, a Ketu ispi poslednji gutljaj tople čokolade.

„Kad izađeš odavde, pređi preko Trga Verešmarti, pa onda skreni u Vaci, veliku ulicu prepunu radnji“, objasni on. „Posle tri ugla videćeš malu sporednu slepu ulicu. To je Ulica Ferenc Martija. Kad dođeš do samog njenog kraja, videćeš poslovni centar. Uđi i idi do unutrašnjeg dvorišta. Notar je u najdaljem uglu, dijagonalno od vrata. Na tabli ispred kancelarije piše Ungvari Ilona. Zapamti, u Mađarskoj se prvo kaže prezime pa ime.“

„Hvala ti, Kristofe. Zna li ona engleski?“

„Zavisi od toga koliko ima godina.“

Ketu je znala da stariji Mađari obično govore nemački, a mlađi engleski. Oni srednjih godina učili su ruski u školi kao drugi jezik, ali ga niko nije govorio, iz inata.

„Možda i ne, zato je bolje da joj napišem u poruci šta ti je potrebno.“ On nažvrlja nešto na salvetu, izvadi vizitkartu i pruži joj obe stvari. „Ovde piše šta je potrebno da se uradi. Ako bude imala pitanja, pozovi moju asistentkinju Žužanu. Ona je već saradivala s njom, poznaju se.“

„Pobrinuo si se za sve, Kristofe. Lepo se provedi na ručku s klijentom, nadam se da ćeš sklopiti posao s njim.“

„Hvala ti. I ne zaboravi još jednu stvar.“

„Koju?“, upita ona.

„Na putu nazad možeš da nakupuješ svašta u Ulici Vaci. To je najbolje mesto za kupovinu u Budimpešti. Tu ćeš naći stvari iz celog sveta.“

„A šta ako bih da kupim neke mađarske stvari?“

Kristof napravi kiselo lice. „Ako baš moraš, idi u državnu turističku prodavnicu na uglu Ulice Vaci i Trga Šandora Petefija. Oni

imaju mnoštvo stolnjaka i tradicionalnih predmeta. Ne zadržavaju se previše, preskupi su. Proveri po buticima u glavnoj ulici šta ovih dana prave mladi mađarski dizajneri.“ On zaverenički pogleda u nju, pa spusti pogled. „Pored toga, možda bi mogla da upoznaš nekog zgodnog, bogatog tipa.“

Ona pocrvene.

„Ako već nisi“, dodade on, pročistivši grlo. Ustali su od stola, pa joj on poljubi ruku i požuri na sastanak.

Ispostavilo se da Ilona Ungvari govori engleski i da je dobra prijateljica s Kristofovom asistentkinjom. Ketu je overila dokumenta kod nje vrlo brzo i bez ikakvih teškoća, a ostatak dana provela je kupujući u elegantnoj Ulici Vaci, budimpeštanskoj verziji Medison avenije.

Kad se vratila u hotel, bilo je malo posle šest. Imala je ispunjen dan, ali joj je instinkt govorio da ono najbolje tek sledi. Požurila je u sobu, obukla crni bikini i baršunasti bademantil i pošla prema bazenima i spa kompleksu ispod recepcije hotela.

Vreme koje je provela s Kristofom bilo je produktivno, ali ju je njegova rastrojenost naterala da preispita i sopstvene ciljeve. Da li je moguće da i nije baš tako sjajno imati sve što novcem može da se kupi, kao što većina misli? Kristof je bio bogat, uspešan, zgodan i prefinjen. Ipak, gradeći poslovnu imperiju, usput je izgubio ženu.

Razmišljajući o tome zašto Kristof uvek kad su zajedno izgleda kao da je na dva mesta u isto vreme, ona uđe u prostor s bazenima. Polako se spusti u toplu vodu punu mehurića u džakuziju. Njen prijatelj Kristof bio bi delimično prisutan u svakom trenutku, ali je deo njega uvek bio na drugom mestu, kao da pokušava da pronade

nešto što je izgubio. Iako joj je učinio mnogo usluga kako bi joj pomogao da sredi sve stvari posle očeve smrti, nije se osećala previše prijatno u njegovom društvu.

S druge strane, njen otac uvek je bio prisutan kad je bio s njom i kad su provodili vreme zajedno, gledao ju je u oči i pokazivao stvarno interesovanje za sve što bi rekla. Iako su se retko i kratko viđali, na osnovu njegovog ponašanja napravila je čvrst okvir onoga što želi od muškarca. Želela je da joj poklanja punu pažnju, tako da oseti kako je on ceni.

Podigni pogled zapovedi joj unutrašnji glas. Ona diže glavu, trudeći se da izgleda nezainteresovano, kao što to svuda rade atraktivne mlade žene kad nešto očekuju. Dok se pretvarala da to ne primećuje, plavokosi Holanđanin ušao je u prostoriju i pogledom pretraživao bazene. Da li traži nju ili neku drugu lepu strankinju s kojom se upoznao prethodnih dana?

Za manje od minuta dobila je odgovor; njegova visoka prilika nadvi se nad njom.

„Keti, baš mi je drago što si tu. Mogu li da ti se pridružim?“

„Zdravo, Jane.“ Nasmešila mu se. „Rekla bih da možeš. Molim te, ne zaboravi da sam u žalosti.“ Nije znala zašto joj se to upozorenje otelo s usana, sigurno da bi podsetila i sebe i muškarca pred sobom na tu činjenicu, iako joj je srce poskočilo čim se pojavio.

„Imaću to na umu.“ Jan ni za trenutak nije sklanjao pogled s njenog lica, uprkos blagom prekoru. „Voleo bih da čujem više o tvom ocu.“ Spustivši se u džakuzi, on zadovoljno uzdahnu, isto kao i ona kad se smestila u toplu, penušavu vodu.

Keti sakri lice iza svoje duge kose dok ga je proučavala. U tom trenutku nije mogla da smisli šta bi rekla o sebi, pa joj je bilo drago